

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Skarbu Państwa
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 grudnia 2009 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 5 marca 2009 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa 1350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt
zł) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w B. w sprawie M. B. przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Skarbu Państwa o zapłatę, wyrokiem z 5 marca 2009 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego z 7 kwietnia 2008 r. w punktach 1 i 2 w ten sposób, że oddalił powództwo w zakresie roszczenia głównego ponad kwotę 212 zł 10 gr, oddalił powództwo o zapłatę odsetek ustawowych od

roszczenia głównego w kwocie 212 zł 10 gr za okres poprzedzający 15 października 2007 r., oddalił apelację w pozostałej części.

Powódka przez swojego pełnomocnika wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego, potrzebę przyjęcia jej uzasadniając koniecznością wykładni art. 362 § 2 w związku z art. 6 k.c. i odpowiedzi na następujące zagadnienia z tym związane: 1) czy w przypadku konieczności dowodzenia prawdopodobieństwa niezastnienia jakiegoś faktu w przeszłości dla potrzeb zastosowania art. 362 § 2 k.c. w części dotyczącej *lucrum cessans* ciężar dowodu spoczywa na powodzie, czy może ciężar dowodu faktów pozytywnych, na których wsparte winno być domniemanie faktyczne o treści będącej zaprzeczeniem wystąpienia faktu (niezastnienia faktu) spoczywa na pozwanym? 2) czy w ogóle w sytuacji dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w zakresie utraconych korzyści zachodzi konieczność udowodnienia czy jedynie uprawdopodobnienia faktu (lub, jak w pytaniu I niezastnienia faktu).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, względnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniesiona w sprawie skarga nie spełnia żadnej z tych przesłanek.

Skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednoczenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Powódka jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na potrzebę wykładni art. 362 § 2 w związku z art. 6 k.c. i odpowiedzi na zagadnienia z tym związane. Przede wszystkim należy wskazać, jak słusznie zauważono w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że powódka błędnie wskazała na nieistniejący art. 362 § 2 k.c., który to artykuł nie jest w ogóle podzielony na paragrafy. Zakładając, że w istocie Autorka skargi kasacyjnej miała na myśli art. 361 § 2 k.c., to słusznie również wskazano, że przepis ten był przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego i nie istnieje potrzeba jego wykładni. Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez Autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest przytoczenie wyводу, który powinien zawierać argumenty prawne przemawiające za istnieniem tych przesłanek, odwołujące się do konkretnych przepisów prawa, ich sądowej i doktrynalnej wykładni oraz sposobu rozumienia i stosowania w praktyce. opisanie owych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej. Bez wyjaśnienia i wykazania, jakie wątpliwości interpretacyjne pojawiają się w związku z wykładnią określonych przepisów, Sąd Najwyższy nie może być przekonany o potrzebie i celowości przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2005 r., III UK 31/05; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 grudnia 2004 r., I PK 181/04; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 201/03; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07; postanowienie SN z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03; postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04; postanowienie SN z dnia 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02; postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04; postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2004 r., I PK 181/04; postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07).

Również przedstawione przez pełnomocniczkę powódki pytania nie mogą być utożsamiane z wymagającymi rozstrzygnięcia, występującymi w sprawie istotnymi zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga od strony skarżącej sformułowania tego zagadnienia, wykazania jego istotności oraz nadania mu charakteru prawnego przez przytoczenie przepisów, w związku z którymi powstało. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeba wykładni jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji muszą dotyczyć treści przepisów, które były (powinny być) zastosowane w sprawie. (zob. np. postanowienie SN z dnia 17 marca 2003 r., I PK 433/02). Zagadnienie prawne, które uzasadniałoby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinno występować "w sprawie", czyli w tej sprawie, w której nastąpiło wydanie wyroku zaskarżonego skargą kasacyjną. Ponadto zagadnienie prawne powinno powstać w związku z zastosowaniem (niezastosowaniem) bądź błędną wykładnią przepisów prawa w ustalonym w tej sprawie stanie faktycznym (zob. postanowienie SN z dnia 30 maja 2003 r., I PK 140/03; postanowienie SN z dnia 18 lutego 2004 r., II UK 340/03) Występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przyczyny rozpoznania skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi dotyczyć ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia i musi występować na tle konkretnej regulacji prawnej (zob. postanowienie SN z dnia 22 lipca 2004 r., I UK 118/04; postanowienie SN z dnia 14 października 2004 r., II PK 246/04). Te przesłanki w przedmiotowej skardze nie zostały spełnione. Przedstawione zagadnienie nie zawiera żadnej argumentacji prawnej w rozumieniu jak wskazano wyżej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.